

Izhaja vsak četrtek
in velja s poštnino
vred in v Mariboru z
pošiljanjem na dom
za celo leto K 5.—
za pol leta „ 2.60
za četrt leta „ 1.30

Naročnina se pošilja
upravnistvu v tiskarni
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Deležniki katol. tis-
kovnega društva do-
bivajo list brez po-
sebne naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Pesamezni listi dobó
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rokopisi se ne vra-
ajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice,
če se natisne enkrat,
po 12 h, dvakrat 18 h,
trikrat 24 h.

Štev. 11.

V Mariboru, dne 16. marcija 1899.

Tečaj XXXIII.

Naši sovražniki.

Od slovensko-nemške meje.

Kjerkoli je manjši, slabši narod izpo-
stavljen napadom močnejšega, ki ga hoče
ugonobiti, je boj najljutejši ob meji. Boj ob
meji se pomika proti sredini, če manjši narod
pritiska vzdržati ne more. Na meji se torej
vsekdar odločuje prihodnost narodova, tako
je bilo in tako bode.

Osoda nas je postavila na mejo, kjer
služujemo in trpimo noč in dan. V levi
motiko, da nam borno življenje ne ugasne,
v desni meč, da ga branimo sovražnikov, ki
nam ga hočejo udušiti, tako nam teko dnevi,
tako noči, in neprestanih razburjenosti in
skrajnih naporov ni konca. Če je že Slovencu
sploh postljano s trnjem, je nam ob meji z
žrjavico.

Gotovo nas hudo zaboli vsak udarec, ki
pade na naše izmučeno telo, gotovo je, da
krvaveče rane vsakokrat zaskelijo, kakor da
bi je zadel z žarečim železom, vendar nas
to boli najhuje, da moramo gledati, kake
uspehe ima pri sovražnikih gola zlobnost,
dočim naša najpoštenjša sredstva opravijo
le malo. «Ubogo ljudstvo, ki ne spoznaš
svojih sovražnikov ter se daš po njih zape-
ljati v gorje!» tako vzdihuje po brezvspešnem
trudu naše srce, ki žaluje za nesrečniki, se
krči in krvavi. Ko bi nam bilo dano tisoč
jezikov, da bi mogli svariti na tisoč strani,
da bi se naš glas zaslišal v najmanjšo, naj-
zadnjo kočo! Zato «Sl. Gosp.» zopet enkrat,
ne vemo kolikokrat, kliče iz vse moči svoje

duše na vse strani: «Drago ljudstvo, ne daj
se zapeljati, ostani zvesto!»

Nasprotniki se delé v tri razrede; prvi
so vodje, drugi njih najetniki, ki vedo za
kaj se gre, ki jim je vse jasno, in tretji,
jetniki najetnikov, katerim so pravi nameni
prikriti; sicer so prebebasti, da bi njim drugi
zaupali, vkljub temu pa ne manj goreči od
prejšnjih. Prvi žive le v večjih mestih kot
poslanci, višji uradniki, uredniki in so sploh
ljudje, ki po svojih poslih lahko dajejo po-
litiki smer. Ti dobivajo iz Nemškega v poli-
tične svrhe denar, katerega porabljajo za
svoje potrebe, za agitacije in za časnike, ki
jih izdajajo, da v njih narekujejo, kar se ima
v raznih deželah po najetnikih izvrševati.
Taki ljudje so Wolf, Schönerer in drugi. Tudi
se ti ljudje mnogo vozijo po svojem okraju,
ker je včasih treba z najetniki kaj osebno
pogovoriti. Navadno pride tak apostol zvečer,
kjer ga najetniki že pričakujejo; nato se
nekje zaprejo, da se pogovarjajo, konec takega
praznika pa je pijančevanje z rujenjem
pesmi: «Wacht am Rhein» in drugih takih.
Zjutraj apostol navadno z mačkom zopet
izgine. Kar pravimo, ni izmišljina ali sumnja,
ne; to je živa resnica, ki je dokazana že
tolikokrat, da po dokazih nikdo več ne vpraša.
Sicer pa v novejšem času vodje pravih na-
menov ne prikrivajo več, toda priprosto
ljudstvo izve o tem le malo ali nič.

Prusake drugega razreda vidi ljudstvo
večkrat, toda ima je za poštenjake, za pri-
jatelje ubogega trpina; ne spozna jih, da so
volkovi v ovčjih kožah, da so le organi ali
izvršujoča sredstva prusaških vodij. Po po-

klicu so navadno uradniki, zdravniki, lekar-
ničarji, odvetniki, učitelji, uredniki manjših
časnikov, sploh ljudje izobraženejših stanov.
Ti že prihajajo z ljudstvom mnogo v dotiko,
delujejo javno in skrivno, vodijo agitacije,
snujejo podružnice «Südmarke» in «Schulve-
reina», rovljejo pri šoli, se ljudstvu hlinijo
prijatelje in mu pravijo, koliko vrednosti je
pač nemški jezik itd. Ti ljudje so torej ve-
doma izdajalci domovine, deloma plačani,
deloma iz gole zlobnosti.

Najnižje posle pa opravljajo prusaki tretje
vrste; oni so prejšnjih postrežčki, mnogo
peš tekajo in se mnogo potijo. Vendar ne
vedó, kaj delajo; delajo, ker so jih prejšnji
z lažmi, s prijaznostjo in s par krajcarji ujeli.

Iz slojev nedolžnega ljudstva prihaja jih
vedno več v tretji razred, iz tega v drugega,
in iz tega v prvega.

Kako je to vendar mogoče, da se pru-
saška kuga tako grozno širi? Liberalizem je
povzročil versko mlačnost in brezverstvo, ki
je postalo tako hudo, da prusaki že na ves
glas kričijo: «Proč od Rima!» Človeka pa,
v katerem je vera omajana, lahko pridobiš
za vse, on ti zataji mater in proda očeta
vragu za par srebrnikov. Tak človek so-
vraži, kar je pošteno in Bogu dopadljivo, in
se strastno trudi, da pospešuje zlo. On najde
sto potov in ovinkov, po katerih pride do
peklenskega cilja, dočim poštenjak jih pet
ne vidi, ki držijo do njegovega smotra. Člo-
vek je včasih prepričan, da je sam peklen-
ščak v njih. In takšni zmotijo mirnih in po-
štenih ljudi na tisoče in tisoče, vkljub temu,
dasi vsi skupaj, če je tehtamo po čednostih,

Listek.

Jeruzalemsko romanje.

(Piše prof. J. Zidanšek.)

5. Prihod v Aleksandrijo; vrt ob
kanalu; poulično življenje;
Pompejev steber; Boromejke;
cerkev sv. Katarine; 2 nadlogi.

Afrika! Afrika! V ponedeljek 18. aprila
zvečer smo se ji približali in začeli dihati
njeno vročo sapo; mi smo si namreč hoteli
najprej egiptovsko deželo ogledati in potem
še le v Jeruzalem romati; saj se mora tudi
Egipt prištevati najslavnejšim in sv. krajem,
ker je tukaj nekaj let prebivala sv. družina
in ker je v tej deželi izraelsko ljudstvo egip-
tovskim kraljem Faraonom nekaj moralo
hudo tlako delati, dokler ga ni Mojzes suž-
nosti rešil; zato smo se vstavili pri velikem
pomorskem mestu Aleksandriji. Ker je že
bilo tu sem naznanjeno, da se pripeljejo av-
strijski romarji, zato nas je, še kake pol ure
pred mestom na morju, pričakal mal egip-
tovski parnik (lavda), ki ima stražiti pri-
stanišče (luko) in tujim prihajajočim ladijam
pot kazati; bili smo vsi na krovu naše ladje
zbrani, da bi videli, kako nas bodo Afrikanci

sprejeli: oba parnika (naš in aleksandrijski)
se drug drugemu približata in vstavita; tam
odvežejo čolnič, na kojega skoči po turško
oblečen velik zamorec; v hipu je pri nas in
spleže, naglo kakor veverica, na našo ladjo;
naš poveljnik kapitan se umakne in zdaj
prevzame črni Afrikanec poveljništvo in nas
varno pelje proti s tisučimi lučmi razsvet-
ljenemu mestu; od zadelj nam pa še egip-
tovski parnik z električno lučjo v obširno
pristanišče posveti; tako; šele zdaj smo na
nam odmerjenem kraju, kjer ostanemo še to
noč, da ni treba pozno zvečer v mestu kvar-
tirja iskati in ga še drago plačati.

Za ogledanje aleksandrijskega mesta bil
je odločen samo predpoldan 19. aprila; s
svojo prtljago nismo imeli pri izstopu iz ladje
na suho zemljo nikakih sitnostij, ker vzeli
smo zdaj seboj le najpotrebnejše reči; vse
drugo ostalo je na ladji, ki je med tem
časom (kar smo mi po Egiptu hodili), prazna
t. j. brez romarjev plovila naprej v Port Said
ob sueškem kanalu in nas tam počakala. V
40 kočijah, koje so bile za nas pripravljene,
peljali smo se najprej skoz mesto na veliko
posestvo bogatega Grka Antonia; ta bogataš
si je res nekaj zemeljski raj tamkaj vstvaril:
vinska trta tukaj bujno raste, lepe banane
se šibijo pod obilnim sladkim sadjem, visoke
palme se ponosno dvigajo proti nebu, vsa-

kovrstne cvetlice in rože oveseljujejo človeško
oko itd.; zares rajski vrt! Vrnili smo se v mesto
po isti cesti, namreč vedno se vozeč tik
tako zvanega Mahmudže-kanala, po katerem
dobivajo mestni prebivalci sladko vodo iz
Nilove reke; kakor sem slišal, ga je kopalo
10 let 10.000 ljudi; na eni strani dolgega
prekopa smo gledali kraljeve palače in krasne
vile, na drugi pa silno uboge kočje, ki so
bolj podrtijam podobne, kakor hišam.

Aleksandrija še nima celo afrikanskega
značaja, temveč nas v marsikterem obziru
spominja na južno evropska mesta, ker tukaj
se Evropa z Afriko in Azijo srečava; zato
je tudi življenje po mestnih trgih in ulicah
silno živahno in mnogolično, mnogo bolj
kakor v drugih pomorskih mestih; tu se na-
hajajo ljudje vsakega plemena in vsake barve:
začeni pri bledoličnem Evropeju do svetlo
črnega zamorca; prodajalci, postrežčki, iz-
nositelji iz parnikov, pomorščaki vseh na-
rodov, rdeče oblečeni angleški policaji in
vojaki, celo zakrite in zavite domače ženske,
pa nališpane drzne Evropejke itd.; vmes še
potem cele vrste počasnih, s težkimi buta-
rami obloženih kamel, jezdec na brzih arab-
skih konjih ali pa na muhastih oslih, tovarni
težki vozovi in elegantne kočije; ako si že
zdaj mislimo, da se vse to giblje in meša s
strašnim šumom, krikom in vikom, potem

niso vredni, da bi navadnemu pobožnemu, poštenemu dninarju odvezovali črevljev jermene.

Posebno prusaštvu pomaga do tolikih uspehov laž. Pred kratkim je prusak Lecher predlagal, naj se med Nemčijo in totransko polovico naše države odpravi carinska meja. Če pa pridejo prusaki na kmete, pa se delajo prijatelje, ki se trudijo kmetu pomagati, in ki imajo z njim srčno sočutje. Človeku je le treba trohice pameti, da vidi, kolika nesreča bi bila za naše ljudstvo, ako bi se carinska meja odpravila. Pa Lecher se ni bal, svoj predlog na glas izjaviti, ker je vedel, da ga bodo prusaški časniki ljudstvu kot jako koristnega izložili in da bode večji del ljudstva, ki ali sam nič ne misli ali o carini nič ne razume, verjel, kar se mu laže. Ali: vedno in vedno pišejo prusaški časniki, da slovenski vodje ljudstvu branijo, nemški se učiti. Tolikokrat se je tej laži že oporekalo, da že preseda, in vendar jo vedno pogrevajo. Vodje slov. ljudstva vendar hočejo, da se deca izobrazuje v svoji materinski, kakor je to za ves dragi svet veljavno, da se pa naj v zadnjih šolskih letih toliko nemščine še uči, kolikor ji je z ozirom na razmere treba. Ali ni tako? Izobrazba se more vendarle pridobiti po materinem jeziku, ne pa po tujem, tuj jezik naj je le koristen privrhek. In tako bi lahko navedli laži na stotine.

Drugo njih sredstvo je nepoštenost. Vsak volilec ve o tem kaj praviti.

Toda končati moramo, dasi bi se mnogo imeli povedati n. pr. o prusaški drznosti, krutosti in drugih lastnostih. V hudih časih živimo, in silno je treba biti človeku opreznemu in trdnemu, da ga ne ulovi skušnjavec. Pa ne pozabimo: Čim hujši je boj, tem večje je plačilo za čednost, in rešeni zarod bode naš spomin hvaležno častil.

Deželni zbor štajarski.

Gradec, 14. marca.

Po dvainpolmesečnem prenehanju se je zbral danes zopet deželni zbor. Poslancev ni došlo ravno mnogo. Deželni glavar grof Attems je našteval dolgo vrsto stvari, o katerih ima sklepati deželni zbor v zdajšnjem svojem zasedanju. Eden izmed teh predlogov zadeva zboljšanje plačil za ljudske učitelje, katero se ima vrediti tako, kakor se je izrazil deželni glavar, da se učiteljem res zboljša njihov gmoten stan, da pa ne bodo davkoplačevalci prehudo prizadeti. Med doslimi dopisi je tudi pismo e. kr. okrajnega

moramo reči: to je preveč za naše dasi zelo radovedne oči in za naša rahločutna ušesa; tukaj za nas ni prostora! Znano je, da se tukaj tudi rada zbira razna človeška smet in sodrga iz Evrope, ljudje, kojim bi ne bilo nobeno hudodelstvo prehudo in noben greh pregrd; gotovo, toliko uboštva in greha in propalosti vkup, ni lahko videti kje drugod. Mehemed Ali, pred 50 leti tamošnji mestni glavar je enkrat dal več 100 takih ničvrednežev in vlačugarjev na staro ladijo spraviti in potem vse vkup v morju potopiti; in vendar so dandanes še iste slabe razmere, ako ne hujše kakor nekdanj.

V starem veku in prvih krščanskih časih bilo je to mesto zelo krasno in slavno; imena slovečih krščanskih učenjakov, kakor Klement, Origen, Atanazij in dr. spominjajo nas na Aleksandrijo; a zdaj ni skoraj več najti nobenega ostanka stare lepote; kam je izginila zlata raven Aleksandra Velikega? Kje so krasne palače rimskih cesarjev in zapeljive Kleopatre, slavni Serapejon, velikanska gledališča, paganski templi in krščanske stolnice? Nikjer jih ni več! Samo eden spomenik ostal je še iz starih časov: Pompejev steber, kterega smo si seveda blizu ogledali; mislite si: 20 metrov visok in dobra 2 metra širok, rdeč kamen stoji tukaj navpik na širjo podlago postavljen in moli proti nebu; torej spo-

sodišča v Lipnici, ki prosi, naj deželni zbor privoli, da se sme začeti preiskava proti deželnemu poslancu baronu Rokitskyju, ki se je pregrešil zoper postavo o zborovanju. Stvar se bo izročila odseku za občinske zadeve. Slednjič napove glavar prihodnjo sejo za sredo 15. marca t. l. ob 10. uri predpoldne, v kateri se imajo izvoliti razni odseki. Nekateri zgornještajarski poslanci so izročili interpelacijo do e. kr. namestnika, ali se nameravajo vpeljati tudi za štajarsko sodišča, katera imajo poravnati prepire med delavci in delodajalci.

Avstrijski prestolonaslednik.

Avstrijski prestolonaslednik nadvojvoda Franc Ferdinand je potoval pred kratkim po Dalmaciji ter si ogledoval mornarico in vojaštvo. Naši hrvatski bratje so ga z navdušenjem pozdravljali. Nadvojvoda rad in ljubeznivo občuje z ljudstvom. Njegova zunanost je prikupljiva. Potovanje prestolonaslednikovo po Dalmaciji gotovo ni brez pomena. Južna Avstrija se vedno bolj uvažuje v političnem in vojaškem oziru. Naloga nas Slovencev in Hrvatov je, da skupno povdarjamo veliko važnost slovanskega juga za našo državo.

Občinski volilni red na Dunaju.

Dunajski župan, dr. Lueger, je predložil občinskemu zboru nov volilni red. Volilno pravico ima po novem redu vsak mož, ki že vsaj pet let prebiva na Dunaju in je star že 30 let. Dunaj bo torej imel odslej, ako se ta volilni red potrdi, splošno volilno pravico. Tudi delavski stanovi bodo dobili pravico voliti. Po naših demokratičnih načelih je to popolnoma pravično, kajti tudi delavec plačuje davke, čeprav le indirektno, in tudi delavec ima svoje zasluge pri premoženju gospodarjevem. Smešna in otročja pa se nam zdi določba v novem redu, da vsak nov dunajski meščan mora obljubiti, da bo varoval nemški značaj mesta. Torej je Nemštvo na Dunaju res v nevarnosti?

Slabost avstrijskih politikov.

Vse evropske države si kupujejo na Kitajskem morská pristanišča, da dobijo na ta način zvezo s kitajsko trgovino. Celotična Italija se postavlja na Kitajskem. Naravno bi bilo, da tudi Avstrija poskrbi za zvezo domače trgovine s kitajsko. Minister zunanjih zadev, grof Goluhovski je res že storil prve potrebne korake. Toda ogrska trgovina se omejuje na Evropo, za izven-evropski trg Ogrji nimajo nobenega važnega

menik ni sestavljen iz več kosov, ampak je samo eden kamen; visok, kakor znabiti stolp vaše farne cerkve! Ko se je Napoleon I., slavni francoski cesar, v Egiptu vojskoval, si je dal vrh te sohe južino pripraviti; naj bo, če mu je le teknilo; nam drugim navadnim zemljanom tudi bolj na nizkem diši, če smo zdravi in pa — če imamo kaj. — Obiskali smo nadalje sestre Boromejke, ki imajo v samostanu ljudsko šolo in zavod za dekleta; v arabskem in nemškem jeziku so deklice lepo pozdravljale Jeruzalemske romarje, kar nas je veselilo; pa ni mi ugajalo, da se je preveč poudarjalo nemštvo; saj nismo prišli iz Nemčije, ampak iz Avstrije, kjer so Slovani v večini. Kaj pa je v Aleksandriji za nas kot kristjane in Slovence najbolj važnega in zanimivega? Cerkev sv. Katarine! Ta sv. devica in mučenica se je v Aleksandriji narodila in tudi umrla mučeniške smrti; v njenem življenju je najbolj čudno to, da je bila silno učena in modra; iz daljnih krajev so prihajali učenjaki, poslušati in občudovati modrost 18letnega dekleta; po njeni smrti so pa angeli prenesli njeno deviško telo in pokopali na gori Sinaj, kjer je Bog dal Mojzesu 10 zapovedi. Cerkev sv. Katarine in pridružen samostan oo. frančiškanov, to je dandanes središče krščanskega življenja v Aleksandriji; pridiguje in spoveduje se v tej

blaga, zato so zaklicali Goluhovskemu: Ne sklepaj s Kitajci nobene zveze, to bi hasnilo le Avstrijem, a ne Ogrm. In grof Goluhovski je ubogal. V delegacijah bo rekel poslancem, da bi bila zveza s Kitajskim brez pomena, poslanci bodo prikimali in Ogrji se bodo smejali slabosti avstrijskih politikov.

Italijani prihajajo.

Avstrijski Italijani radi skilijo prek čez avstrijske meje tje v italijansko kraljestvo. A da tam za avstrijskimi mejami ni raja, kaže nam dejstvo, da Italijani vsako leto v velikem številu prihajajo k nam na delo. Tudi letos že prihajajo iz Pontebe na avstrijska tla. Gorenjeitalijanska železnica je zasnovala za dobo od 27. febr. do 10. aprila celo posebne vlake. In tako jih bomo imeli zopet v naših krajih na tisoče teh — italijanskih delavcev. V minoletem letu nam jih je samo rečena železnica privedla kakih 30.000; a ker se nam zdi, da uboštvo v Italiji ne pada, ampak rase, jih utegnemo letos dobiti — še več. Zanimivo bi bilo vedeti, kolikim tisočem avstrijskih ust jemljejo kruh ti dragi gostje iz dežele lakote.

Sv. Oče.

Sv. Oče so že popolnoma ozdraveli. Kako ljubezen uživajo sedanji papež po cellem svetu, pokazalo se je ravno ob priliki te bolezn. Neprestano se je brzojavljalo v Rim ter povpraševalo po zdravju. Sedaj ko so ozdraveli, se je doposlalo sv. Očetu okoli 23.000 častitk iz raznih delov sveta, od bogatih in nizkih, ki so izražali svoje veliko veselje nad ozdravljenjem. Bog nam ohrani še dolgo sedanjega modrega in blagega papeža.

Dopisi.

Iz gornjeradgonskega okraja dne 10. marca. [Izv. dopis.] (Davčni urad v Gornji Radgoni). Zopet enkrat so se naveličale naše občine nositi eno breme. Leta in leta smo že nezadovoljni, da moramo nositi svojo štibro v tuj sodnijski okraj, v Radgono in tam občevati samo z nemškimi uradniki. Govori se sicer, da je bila e. kr. vlada že enkrat pripravljena ustanoviti poseben davčni urad v Gornji Radgoni in da je samo okrajni zastop pod Bračkovim vodstvom nasprotoval temu. Če je to resnica, potem se je to zgodilo proti volji velike večine gornjeradgonskega prebivalstva. Da mi prebivalci gornje-

cerkvi v arabskem, francoskem, laškem, nemškem in nekaj let sem tudi v slovenskem jeziku; nahaja se namreč v mestu, ako se ne motim, okoli 2000 Slovencev, ki mnogo let niso imeli nobenega duhovnika, s katerim bi bili mogli govoriti v domačem jeziku; zdaj je njihov dušni pastir o. Hubert Rant, frančiškan, rojen na Kranjskem. Tudi slovenski zdravnik, dr. Pečnik, rodom Korošec, se je tam naselil; pa v zadnjem času je ta gospod, kakor se mi zdi, šel službovat v bolnišnico blizu Kajre; hotel sem seveda ta dva gosp. rojaka obiskati, pa nista bila doma; odpotovala sta bila nekaj dni pred nami, še z nekaterimi drugimi afrikanskimi Slovenci v sveto deželo; in res smo se pozneje ob 9. uri zvečer v Jerihi srečali in spoznali.

Naj še omenim, da sta nas od tod naprej vedno zvesto spremljali dve nadlogi: prva, da nismo znali vseh jezikov, kar bi v teh krajih skoraj treba bilo; najbolj koristno bi pa bilo na tem potovanju znati arabski jezik; druga sitnoba pa je bila z denarjem; na ladiji smo se plačevali z avstrijskim denarjem, v Egiptu z angleškim ali egiptovskim; v sv. deželi samo s turškim; v Siriji tudi s francoskim; potem pa še vse te veljave v zlatu, srebru in niklu ali pa bakru; kdo bi imel žepov dovolj? zato so nas tudi včasih goljufali, posebno armenski menjalci; sicer

radgonskega okraja skoro vsi odločno želimo davčnega urada v Gornji Radgoni ne gledé na to, ali je to Bračkotu po volji ali ne, sledi iz peticij, ktere zdaj narodne občine v našem okraju ena za drugo pošiljajo na okr. finančno ministerstvo:

Te peticije se glasijo tako:

Sodnijski okraj Gornja Radgona, pod ktereга spada tudi naša občina, šteje 12863 prebivalcev. Med temi se je pri zadnjem ljudskem štetju dalo vpisati 12204 za Slovence in 410 za Nemce tako, da zavzema število Nemcev samo 3 2/3% prebivalstva.

Ker v celem okraju ni nobenega mesta in nobenega trga, prebivajo tu samo kmečki ljudje, ki so izključno zmožni slovenskega jezika. Vkljub temu še do danes naš sodnijski okraj nima lastnega c. kr. davčnega in depozitnega urada. Vsi prebivalci našega okraja morajo nositi svoje davke v glavni davčni urad v nemško mesto Radgono. Ker to mesto spada v tako imenovano nemško posest, vlada pri tem glavnem davčnem uradu tudi ne nastavlja nobenih uradnikov, ki bi bili zmožni obeh deželnih jezikov. Sploh je to edini slučaj v Avstriji, da se morajo sodnijska depozita pošiljati iz okrožja enega sodnega dvora v okrožje drugega.

Okrajna sodnija v Gornji Radgoni spada namreč v c. kr. okrožno sodišče Maribor; glavni davčni urad v Radgoni pa spada v okrožje c. kr. deželne sodnije v Gradcu. Vsled neznanja jezika ima ljudstvo v c. kr. davčnem uradu Radgoni velike težave, in je ustanovitev c. kr. davčnega urada v Gornji Radgoni nujna potreba. Podpisana občina toraj prosi visoko c. kr. finančno ministerstvo, da isto blagovoli ukrenoti, da se ustanovi posebni c. kr. davčni urad za Gornje Radgonski okraj.

Prosimo še vse občine, ktere dozdej take prošnje niso podpisale, naj jo podpišejo in pošljejo deželnemu poslancu dr. Franjo Rosini v Ljutomer ali pa naravnost na c. kr. finančno ministerstvo. Kapelčan.

Iz Celja. (Učiteljski shod.) Pretekli četrtek, 9. t. m., zbralo se je v Celji v Narodnem domu 500 slovenskih spodnještarskih učiteljev, torej pet šestink vseh. Sklical je shod g. Knaflič. Za predsednika je bil izbran g. Praprotnik. Pozdravi gg. poslance, društvi »Zavezo« in »Samopomoč«, g. nadzornika Vrečka, časniške poročevalce in vse zbrano učiteljsko.

Za tem razklada g. Knaflič, kako blago deluje dober učitelj 1) v šoli, kjer probuja mlada srca za vero in narodnost in sadi vanja mile cvetke ljubkih krepstij, 2) kako se trudi tudi zunaj šole z otroki, pa tudi z drugim ljudstvom: pri društvih, pri posojilnicah, s predavanji itd. Res plemenita in imenitna je naloga narodnega učitelja. Drugi govornik, g. Strmšek, slika zasoljeno-zasmehljivo, žalostno-šaljivo: kako tužno je sedanje stanje učiteljevo; kako potrebno je, da se mu vzboljša; kako nujno je, da se odpravijo krajevni plačilni razredi, ki so sami na sebi že krivični, tem bolj krivični pa, ker z njimi skrbi nemški deželni odbor zvičajno tako, da deva nemške učitelje v boljše, slovenske pa

v slabše razrede. Dalje g. Praprotnik ugovarja raznim ugovorom zoper vzboljšanje učiteljskih plač, razklada, kako spodobno je, da bi se jim priboljšalo, kaže, kolikega dobička bi to neslo tudi narodu našem, ker bi več in z večjim veseljem delovali zanj.

Sprejmo se sklepi: 1) naj se zjednači učiteljeva plača s plačo nižjih uradnikov, ki so menj omikani in imajo menj dela in truda; 2) da se odpravijo krajevni plačilni razredi; 3) da ne bi tako zvišanje zadelo ubožnejše sloje, prispevaj država deželam za učne namene s pripravnimi novimi prihodki. Potem nasvetuje g. Šmorancar resoluciji: 1) naj se odpravi tajno razredovanje učiteljevo, da bo vsak videl in vedel, kako ga presoja nadzornik; 2) naj se preosnuje preiskavanje zoper učitelja, da se bode mogel res zagovarjati, če ga kdo toži, a ne da bi ga, kakor sedaj, skrivaj tožili, skrivaj sodili in mu za hrbtom prisojali rabsodbo. Gena. Štupca se v krasnem govoru poteguje za to, da bi imele učiteljice ravno tako plačo kakor učitelji, ker imajo tudi iste dolžnosti.

Ista gospodična in gospa Kropaj nasvetovata, naj se toliko zanemarjenim učiteljem za ročna dela pomaga. Vsi ti predlogi se soglasno sprejmo. Razprava se je vnela samo o nasvetu, naj bi se omejilo število učiteljev. Govorili so o tem gospodje Štukelj, Gradišnik, Črnež, Cvahte in gđa. Štupca. Ni se sprejel, pač pa predlog, naj bi se pri vsprejemanju na žensko učiteljske oziralo posebno na učiteljske hčerke. Vsi govorniki so prav lepo razpravljali in bili zahvaljeni z obilnim ploskom.

G. dr. Srnc in g. dr. Gregorec v imenu slovenskih državnih in deželnih poslancev izjavljata, da bodo storili, kolikor bode mogoče, da se njih opravičene težnje izpolnijo. Prišlo je tudi več pozdravil in brzojav. Če kdo pametno premisli sedanje gmotno stanje učiteljev, njih plemenito nalogo in obilni njih trud, z druge strani pa, kako so drugi bolje plačani, ki mnogo manj storé in se manj trudijo in manj znajo, želeti jim mora primerne vzboljšanja. Bog daj, da bi se v kratkem njih želje in njih sklepi uresničili!

Hum pri Ormoži. Občinske volitve so pri nas srečno končane. Izvoljeni so, razun dveh, sami dosedajni odborniki. V nedeljo, 12. t. m. so si ti odborniki enoglasno izvolili dosedajnega župana g. Martina Ivanuša svojim predstojnikom, kateri je zaporedoma to težavno breme nosil 19 let. Izvoljeni pa, zahvalivši se za to čast, odpove se odločno nadaljnemu županovanju, ker se noče dati od raznih ljudi nedolžno napadati in toževati.

Prigovarjanje, naj se vendar enkrat prevzame, ni pomagalo nič. Težko so se odborniki vdali. Pri drugi izvolitvi je bil z veliko večino izvoljen županom g. Matevž Podgorelec ml., kateri pa je raji plačal globo, kakor prevzel ta težavni posel. Pri tretji izvolitvi bil je potem enoglasno izvoljen g. Praprotnik Andraž županom, kateri se je vdal in prevzel, preseč vsestranske podpore.

Prvim svetovalcem je bil potem izvoljen g. Martin Ivanuša, drugim pa g. Mat. Masten. Tako je končana ta velikopomembna volitev. Hvala gosp. Martinu Ivanušu za vso trudapolno županovanje in delovanje dosedaj in uže za naprej, pa naj pozabi vso škodo, ki jo je imel. Več prilično.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Mil. knez in škof) dr. Mihael Napotnik so se v ponedeljek odpeljali na Dunaj, da se udeležijo posvetovanja škofovskega odbora.

(Cerkvene novice.) V Hajdini pri Ptuj se je ustanovila Marijina družba krščanskih mladeničev, h kateri je pristopilo že 130 udov. — Č. g. Fr. Ogrizek, župnik v Črešnjah je obol el in se priporoča duhovnim tovarišem v molitev.

(Od meje.) V Št. Ilju v Slov. goricah so pred kratkim slovenski rodoljubi osnovali hranilnico in posojilnico. To pa seveda ondotne bojovite posili Nemce jako vznemirja. Zdi se, da snujejo na tihem proti-zavod, kajti dne 8. marca je v tukajšnjem nemškem jezikovnem društvu zdravnik dr. Maly pobiral deleže za neko posojilnico in hranilnico v Št. Ilju. Pazite, šentiljski rodoljubi, ter se branite vsakega tekmeča!

(Veliko veselje) so imeli dne 10. sušca šolski otroci in tudi nekateri odrasli v Framu. Med primerno cerkveno slovesnostjo so se jim razdelili birmski spomeniki, katere so jim mil. knez in škof izvolili poslati v znak, da so bili z njihovimi odgovori pri izpraševanju popolnoma zadovoljni.

(Iz Ljutomera) se nam piše: Naši »Südmarkovci« hočejo nemško prebivalstvo našega trga s tem pomnožiti, da s pomočjo »Südmarke« vabijo nemške obrtnike v Ljutomer na stradanje. Kedar se kateri uniči, ga pustijo samega v nadlogi, da pobegne v temni noči. Ljutomer pač ni ugoden kraj za prajzovske obrtnike. Polagoma zmanjka vsakemu sape. Tako se je zgodilo z mizarjem

mi je pa itak malo mar bilo za tuj denar. Še nekaj Vam povem, pa bolj tiho, samo na uho: hotel sem si v Aleksandriji kupiti nov, širok, lehek klobuk, ki bi me naj vročine varoval; pa nikjer nisem mogel primernega dobiti, ker imam — preveliko glavo, 60 cm. v obsegu!

Velika in majhna kraljica.

(Prevel iz franc. M. T. Savinjski.)

(Dalje.)

Hipoma objame s svojimi mehki rokami mlado deklico, klečočo pred njo, pritisne jo z nepopisno milobo dolgo in prisrčno na svoje srce ter gorko poljubi zopet nedolžno njeno čelo; spregovoriti ne more, le tiho pošilja vroče molitve proti nebu, naj blagoslovi Bog sam nje drago varovanko.

In Marjetica?

Sama ni vedela, kaj ji je; zdi se ji, da biva bolj v nebesih nego na zemlji. Svojim kipečim čutilom daje odduška le tiho ihteč, seže po roki kraljičini ter jo poljublja z gorečnostjo in spoštljivostjo.

Saj ji je bila dana večja sreča nego tisoč drugim njenim vrstnicam bodisi še tako visocega stanu; to, česar bi si sama ne upala želeti še v sanjah ne, bil je danes nje delež: že drugokrat počivala je ona, nekaj toli za-

puščena, zasramovana in zatirana sirota na ljubeznivem srcu tiste veličastne gospe, ki je nosila krono sv. Ljudevita na svoji glavi ter bila hčerka in vnukinja mogočnih cesarjev!

«Majhna kraljica,» ki je bila po plemenitosti svojega srca in vzvišenem svojem mišljenju resnično kraljica, dosegla je vrhunec svoje sreče, ko jo je bila sama kraljica francoska s toliko ljubeznijo objela, poljubila in blagoslovila. Saj še niti slutila ni, kolika nesreča se bliža dan na dan njene visokejši zaščitnici in kako bode le prerano počilo nje blago srce v najbitkejših mukah in dušnih bolestitih.

«Kakšno srce! kakšno mišljenje, koje bi dičilo kraljeve prestole!» zašepeta Marija Antoaneta, ter rahlo privzdigne z desnico glavico mladenke v svojem naročju. A kmalu premaga z vso silo mogočna čutila, ki jo pretresajo ter pravi ljubeznjivo očitač:

«Marjetica moja, ni dobro ako povprašujemo le svoje srce, kadar se nam je odločiti. Ti si obljubo svojo storila brez pravega pomisleka, ko si bila tako razburjena, da niti vedela nisi, kaj delaš. Otroci moj, ali ti bode pač mogoče, tudi izpolniti to svojo obljubo?»

«O moja kraljica, gotovo! Saj se je nisem niti trenutek skesala, in se je tudi nikoli ne bodem.»

«Ali si pa tudi pomislila,» nadaljuje kraljica, da te tvoja obljuba za vselej prežene iz moje bližine? Ako se omožiš, prideš na moj dvor, ako pa ostaneš neporočena, ne morem te zaradi lastne tvoje sreče vzeti k sebi.»

«Veličanstvo, dobro vem vse to. Oh, prav to je največja žrtev vsega mojega življenja,» odvrne Marjetica s solznimi očmi. «Ne bogastvo ne čast, niti nobena pozemeljska sreča ni to, po čem hrepeni moje srce. Pa bivati v bližini moje kraljice ter njej posvetiti celo svoje življenje, vse svoje slabe moči zastaviti v njeni službi ter edino le njej posvetiti vso ljubezen svojega srca, to se mi je zdelo vedno največja sreča, koji bi za-me nobena druga ne bila jednaka. A prosim odpusčenja, Veličanstvo, da govorim popolnoma resnico, še višje mi je kralj nebeski in v njegovi službi in v njegovi ljubezni upam tudi najti zadostčenje za vse, kar moram žrtvovati in kar iz vsega srca položim sedaj k nogam moje kraljice.»

«Umejem, hčerka moja!» reče Marija Antoaneta z očividnim začudenjem, »dozdeva se mi, da si izvolila najboljši del, ki ti odvzet ne bode. Pa tolaži se; ker ne moreš priti ti h kraljici, prihajala pa bode ona čisto k tebi. Gospod sam mi je tebe izročil, zato ostanevi tudi združeni v življenju in smrti.

Piberlom, urarjem Kopejkom, čevljarjem A., s slikarjem Ortnerjem in te dni z novim brijačem. Zastonj je poštni Franček tako skrbno gojil svoje mustače, da bi imel kaj briti dajati, zastonj so se celo davčni adjunkti v prostih urah pečali z agitacijo za »südmarkovskega« brijača; nič ni pomagalo; čez osem kratkih dni ga je vzela noč in z njim 50 judeževih srebrnikov, katere je dobil od Südmärke za podporo.

(Pot okoli sveta.) Kadar bo dodelana velika sibirski železnica, bo trajala pot okoli sveta samo 33 dni. Stariši, kateri svojim dijakom v počitnicah ne znajo dati drugega dela, jih lahko pošljejo enkrat okoli sveta.

(Viničarska šola v Ljutomeru.) Dež. poslanec dr. Rosinu prišlo je od mnogo občin v ljutomerskem okraju in tudi od nekterih občin v gornjeradgorskem okraju več peticij na deželni zbor za ustanovitev viničarske šole v Ljutomeru. Takova šola bi bila za ljutomerski, radgonski in ormoški okraj velike koristi. Zato je želeli, da bi tudi občine iz ormoškega okraja prosile. Morebiti se bo deželni odbor dal vendar enkrat omehčati.

(Načelnikom mariborske postaje) je imenovan E. Hauser, dosedaj višji oficijal v Celju. Slabo ga priporoča pri treznih in mirnih Mariborčanih pohvala celjske »Vahtarce«, ki izjavlja, da je bila v Celju z njim popolnoma zadovoljna. Mi se tolažimo, da načelnik mariborske postaje še ni najvišji gospod južne železnice.

(Odvetniško delo) umrlega dr. Jakoba Ploja bo oskrboval po sklepu odvetniške zbornice dr. Fr. Jurtela.

(Birmovanje v naši škofiji) bode: Dne 3. junija v Vuhredu, 4. junija v Vuzenici, 5. junija v Trbonjah, 6. junija pri Sv. Primožu na Pohorju, 7. junija pri Sv. Antonu in 8. v Ribnici na Pohorju. V dekaniji slov. bistrski: Dne 28. maja v Gornji Polskavi, 30. maja v Čresnjevcu, 11. junija v Slov. Bistrici, 12. junija pri Sv. Martinu na Pohorju, 13. junija v Tinjah, 14. pri Sv. Venčeslu, 15. v Laporju, 16. v Majšpergu, 17. v Makolah, 18. v Studenicah in 20. junija v Poličanah. V konjiški dekaniji: Dne 25. junija v Ločah in pri Sv. Jerneju, 26. v Špitaliču in Žičah, 27. v Prihovi, 29. v Konjicah, 1. julija v Stranicah, 2. v Zrečju, 3. pri Sv. Kunigundi, 4. v Skomarju, 30. julija v Čadramu in 1. avgusta na Keblu. V dekaniji Nova cerkev: 5. julija v Vitanju, 6. julija pri Sv. Joštu, 8. na Doberni, 9. pri Novi cerkvi, 10. v Čresnjicah, 11. pri Sv. Martinu in 13. julija v Vojniku.

A povej mi hčerka moja, kam merijo tvoje misli in želje, da lahko ukrenem vse, kar bi bilo morda potrebno.

Marjetica razloži s kraja nekoliko plaho, a kmalu z modro zgovornostjo o tem, kako si misli svoje prihodnje življenje. Besede njene bile so polne mladostnega navdušenja, čudne ognjevitosti in polne svetega prepričanja.

Marija Antoaneta bila je začetkom vsa iznenadena; ugovarjala je Marjetici ter ji razkrila prav resno različne pomisleke in dvome; pa Marjetica bila je za vse pripravljena, saj je že tolikokrat prevdarjala in premišljevala o vsem, kar utegne nasprotovati njenim težnjam. Vedela je torej kraljici vselej tako pametno, modro a vendar ponižno in krotko odgovoriti, da ji končno k vsemu pritrdi visoka gospa. Le jedna ovira se ni dala odstraniti. Marjetica še je bila premlada, da bi mogla samostojno voditi in urejevati kakovo sirotišnico.

A ljubezen je najdljiva. Marija Antoaneta jo namerjava poslati za določen čas v najimenitnejše sirotišnice in otroška zavetišča, naj se priuči vsega, česa ji bode treba v velikem poklicu, kojega si je izvolila. V dveh ali treh letih dosega bode potrebno starost, do tega časa pa hoče kraljica sama sezidati lepo poslopje ter ga oskrbeti z vsem potrebnim, da bode v njem nekaj zadovoljna nje

(Slovanska kri.) Dne 12. marca so imeli južnoavstrijski nemški turnarji v Ljubnem shod, pri katerem so hvalisali in povzdigovali nemštvo ljudje, ki nosijo imena, kakor Čermak, Dzinski, Gorjup, Podpečnik, Ferjen, Kolenc, Duhač, Čizek, Blažek itd. Slovanska kri, a nemško mišljenje! Voditelji Nemcev so ponemčeni Slovani!

(Redka starost.) Pred štirinajstimi dnevi 23. p. m. je pri Sv. Petru pri Radgoni izročil ruški gospod župnik hladni zemlji svojega zelo starega očeta Simona Burcarja, bivšega kmeta z Ivanjšovec, v spremstvu štirih drugih duhovnikov. Rajni Simon se je narodil 22. okt. 1806. l., preživel je torej skoraj celo stoletje. Mnogo je doživel in tudi znal pripovedovati, celo francosko vojsko se je pomnil. Vse svoje otroke je lepo izredil in oskrbel. L. 1883. je obhajal pri Sv. Petru pri Radgoni s svojo ženo zlato gostijo, sin sreberno mašo, in hčerka, ki je domačo kmetijo prevzela, poroko; zares redka slovesnost. Izgledno je bilo rajnega očeta življenje. Svetila mu večna luč.

(V Marenbergu) se letos ne bode volitev v okrajni zastop. Vsled raznih reklamacij se je potrjenje načelnika za okrajni zastop zavleklo za eno celo leto, tako da zastopu doteče obrok še leta 1900. Ker je moral vodja posili Nemcev v dravski dolini, vesploštovani Dietinger, p. d. Juneker vsled sitnih nezgod odložiti načelnništvo, je bil pred kratkim načelnikom izvoljen bivši Čeh, a sedaj marenberski nemški tržan Langer, namestnikom pa velenemec Erber na Muti.

(Iz Merčesele) nam poročajo: Danes Vam hočem še nekoliko povedati o agitovanju našega Peričnega Franceta za prihodnje občinske volitve. Pred 12letmi bil je izvoljen za župana vzgleden mož Anton Kozole. Predno je pretekla triletna doba županovanja, je pa blagi mož umrl. Ob njegovem mrtvaškem odru so žalujoči odborniki sklenili, da mu bodo iz občinske blagajnice kupili 11 sveč, s katerimi mu hočejo pri sprevedu izkazati poslednjo čast. Sklenjeno, storjeno! Celih 12 let se ni nikdo zato brigal; še le zdaj, ko hoče omenjeni France stopiti na občinsko lestvo, je to zadevo spravil na dan, da bi lažje stare poštene odbornike pripravil pri volilcih ob priljubljenost. Toda, dragi France, zaman bodo vse Tvoje umetnosti, zmaga bo na naši strani, na strani slovensko katoliških mož.

(Iz Kozjega.) Prihodnji ponedeljek, dne 20. marca, bodo v našem trgu občinske volitve, katere so za nas Slovence velike važnosti. Rojaki, pokažimo, da smo gospo-

prednica — Marjetica — kakor tudi revne deklice, ki bodo tu bivale v srečnem varstvu.

(Dalje prihodnjic).

Smešničar.

K sedmi božji zapovedi. Deček: »Oče, rokavico sem našel!«

Oče: »Samo jedno?«

Deček: »Da! Na drugi je še mož sedel!«

* * *

Nič ne maraj! Mihec lazi po blatu in reče tovarišu, ki ga opazuje: »No Cirilček, zakaj ne greš k meni v lužo?«

Cirilček: »Ne grem! Ko bi prišel blaten domov, pa bi me mama preteplila!«

Mihec: »Ej kaj to! Jaz bom tudi tepen, pa ne maram nič za to!«

* * *

Dobro je zračunil. Oče: »Povej mi, Pavlek, ali si se že učil v šoli računati?«

Pavlek: »Že, oče!«

Oče: »Izračuni mi torej to! Dva voznika sta 8 km. narazen; oni, ki je spredi, vozi vsako uro 2 km počasneje nego oni, ki je zadi; — kje se snideta!«

Pavlek: »V krčmi!«

darji na lastnih tleh, pokažimo narodno zvest in probujenost. Naj nobeden ne ostane doma, ampak srčno na volišče! Ob 8. uri se shajamo v Kozjem v prostorih narodnega gostilničarja g. Gučka.

(Požar.) Velika nesreča je zadela v petek zvečer o večni luči g. Mihaela Horvata, krčmarja zunaj Kozjega na cesti proti Pilštanju. Začelo je v živinskem hlevu goreti, da so konje in govejo živino komaj rešili, a 17 svinj je vendarle zgorelo. Tudi velik kozolec je postal žrtva plamena, le hiša je ostala. Zavarovano je bilo le za malo svoto, torej škode veliko. Vse obžaluje vrlega narodnjaka g. Horvata, a naj ga tolaži, da ljubi Bog z eno roko jemlje, a z dvema daje.

(Potres.) Tudi na Zdolah pri Kozjem smo čutili prav močan potres 4. marca ob 2. uri popoldan, tako, da so kar šipe zažvenketale. Večje nesreče ni bilo.

(Samomor.) V predzadnji petek, dne 3. marca se je v Kozjem ustrelil v postelji okrog 5. ure zjutraj finančni nadpaznik Reberšak, rodom Konjičan. Vzrok je bil baje, da bi bil moral biti za kazen premeščen in degradovan.

(Sv. Barbara pri Vurbergu.) Tukaj umrla 13. t. j. ponedeljek gospa nadučiteljjeva vdova Helena Šuen v 54. letu. Bila je izvanredno šaljiva in blaga duša. Bog ji daj večni mir!

(Viničarska šola v Ljutomeru.) Z dne 14. marca se nam piše iz Gradca: V prvi seji dež. zbora predložil je poslanec dr. Rosina eden in dvajset prošelj za ustanovitev viničarske šole v Ljutomeru s slovenskim učnim jezikom. Take prošnje so podpisale sledeče občine: v gornjeradgorskem okraji: Kapela, Radenci, Murski vrh, Zasadi, Rihtarovci in Turjanci, Hrastje in Mota, Ovčeslavci; v ormoškem okraji: Veličan, Litmerk, Mihálovci, Žerovnici in Brebrovnik; v ljutomerskem okraji: Cezanjevci, Cven, Branoslavci, Presiha, Kamenščak, Radislavci, Moravci, Mala Nedelja, Godomeri in trg Veržej. Tem prošnjam pridružile se bodo nedvomno še druge občine imenovanih treh sodnih okrajev.

(Poskušeni samomor igralke.) Pretečeno nedeljo zvečer hotela se je usmrtiti v garderobi celjskega nemškega gledišča med predstavo neka igralka, imenom Lola Ranzola, s tem da je sprožila proti sebi samokres. Smrtno ranjeno prepeljali so v bolnico. Vzrok njenega djanja so baje dolgovi.

(Za zvišenje učiteljskih plač) je krajni šolski svet Sv. Jurij ob Ščavnici enoglasno vsprejel prošnjo ter jo izročil deželnemu poslancu g. dr. Rosini, in ga naprosil, da isto predloži visokemu dež. zboru ter povspesuje opravičene tirjatve učiteljstva, kolikor se bo dalo.

(Bralno društvo za ljutomersko okoličje) čuda lepo napreduje. Števila udov bliža se že drugi stotini. V treh izposojevalnih urah se je že izposodilo okoli 150 knjig. Celo okoliško ljudstvo se zelo zanima za društvo. Treba bode le mnogo knjig, katerih si za začetek društvo ne more samo nakupiti, ker udnina more biti mala, stroški pa so primeroma le zdatni. Zato prosimo tiste prijatelje ljutomerske okolice, ki hranijo kakove lepe spomine na ta lepi kos slovenske domovine, naj se spomnijo tega prekoristnega društva ali z novci ali s knjigami. To društvo bode postalo prava narodna knjižnica.

(Iz Dravograda.) Včeraj 15. marca popoldan je bil pogreb veleč. gospoda Antona Vakonika, prošta v Spodnjem Dravogradu.

(Hans Kordon) bivši naš tovariš, urednik pri »Marburgerci« je bil v Bolcanu zaradi tiskovnega pregreška obsojen na 3 mesece stroge ječe. Saperlot, to bo sedaj jokanja pri Kraliku! Res velika kazen! Obžalujemo so-trpina!

(V pojasnilo!) Da ustrezemo različnim vprašanjem v zadevi lista »Slovenska za druga«, kateri izhaja počenski od novega leta v Celji, naznanjamo, da smo poizvedeli, da nima »Zveza slovenskih posojilnic v Celju« s tem listom nikake zveze. Listu, kateri se